

Entrevista **Mariana Draper** Premi Honorífic GAC a la trajectòria d'un galerista

“Defenso l'art en el qual crec”

Maria Palau
BARCELONA

Avui se celebrarà al Macba la X Nit del Galerisme. Serà una gala en què s'entregaran diversos premis al conjunt del sector, entre els quals, un de molt especial que reconeix clarament la constància i la coherència d'una galerista històrica: Mariana Draper, directora de la Sala Dalmau de Barcelona. Draper, Premi Honorífic GAC-Fundació Banc Sabadell, recollirà amb satisfacció el trofeu, una reinterpretació escultòrica d'una obra en paper de Torres García, artista emblemàtic de la seva galeria.

Un premi inesperat?

Sí, perquè nosaltres treballem bastant al marge de tot i som una mica una illa lluny de les picabaralles del món de l'art. Fem la nostra vida, ens veiem una mica a part, però la veritat és que jo m'entenc molt bé amb tothom. Per això, sí, m'ha sorprès el premi. I m'ha fet una il·lusió especial.

Es veu com una 'rara avis' del sector galerístic? Ho dic per la línia de les seves exposicions. Que no sabem vendre el que no ens agrada és claríssim. Tenim una línia molt concreta. Vam decidir des del primer moment amb el meu pare [Francesc Draper] dedicar-nos a la recuperació d'artistes de les avantguardes que van quedar tapats. Bé,

i a un *top* com Torres García, que ens sentim molt nostre. I, després, hi vam anar incorporant artistes contemporanis que surten d'aquestes avantguardes, les respiren, s'hi emmirallen..., però les interpreten amb el seu llenguatge actual. Hem fet sempre el que creïem que havíem de fer. I hem treballat de manera que fos la gent la que vingués a nosaltres, que s'identifiqués amb el nostre concepte. Si fas el que et demana la gent, i la gent et demanarà coses diferents, és impossible crear una línia coherent.



El col·leccionisme de Barcelona sembla que tímidament comença a recuperar-se

Ara que parla del seu pare, recordi'ns quan, com i per què va obrir la galeria.

El meu pare, advocat, era col·leccionista i coneixia molt bé el món de l'art. A ell li havia interessat sempre l'Escola de París. Als anys seixanta, havia creat un grup de col·leccionistes que de manera *amateur* feien expo-

sicions en diversos llocs de la ciutat i donaven suport a artistes. El 1979, d'una manera natural, va obrir la galeria. Bé, la vam obrir junts, perquè jo ja hi era, tot i que molt jove. Tenia 23 anys i feia poc que havia acabat la carrera de comunicació i relacions públiques a la Universitat de Barcelona. M'hi vaig implicar de seguida. Em va encantar contactar amb les famílies d'aquells artistes tan ignorats; t'explicaven tot de coses que t'ajudaven a entendre molt millor com havien estat les seves vides, el terrible exili que van haver de fer, com van poder sortir dels camps de refugiats... Vides difícils que ells et transmetien d'una manera més humana. No fèiem mercat secundari, allò era mercat directíssim, tot ho fèiem a través d'ells. Les exposicions interessaven pel que representaven, però comercialment eren molt difícils.

M'imagino que el seu pare serà present en els seus records aquesta nit.

Era un home vital, entusiasta, s'illusionava per tot. Va tenir ganes de viure i de fer coses fins al darrer moment. Va morir sobtadament als 70 anys, el 1999. A mi em va ensenyar a creure en el que fas, perquè, si no hi creus, no ho saps defensar i no ho saps vendre. La gran, enorme, sort que vaig tenir amb el meu pare és que va saber delegar molt abans de faltar. Si ell hagués estat una persona dominant, un galerista



molt personalista que no m'hagués deixat sola, no sé com hauria reaccionat jo en el moment de la seva mort. Tot va continuar amb normalitat. Mai li ho podré agrair. I sé que estaria entusiasmada amb la galeria d'avui.

La primera etapa va coincidir amb els millors anys del sector. Com els van viure vostès?

Sempre va ser difícil, perquè portàvem artistes completament desconeguts. Per a nosaltres sempre ha estat difícil. De *pelotazo*, no en vam viure mai cap. El nostre ritme sempre ha estat tranquil. Un anar fent.

I això potser també els ha blindat una mica durant la dècada que aviat farà que dura la crisi?

Sí, potser sí que ens ha afectat una mica menys, però la caiguda l'hem notat. El col·leccionisme de Barcelona està espantat i està frenat. Ara sembla que tímidament comença a recuperar-se, i també hi influeix molt que la potència cultural de la ciutat està atraient el col·leccionisme de fora. Ens ve gent que s'interessa

pel nostre art, ja no et dic les avantguardes històriques, que potser són més difícils d'entendre per a un col·leccionista estranger, però els artistes contemporanis criden l'atenció.

La seva galeria està en un lloc privilegiat de Consell de Cent, tocant al passeig de Gràcia. Diuen que el carrer està mort, artísticament parlant. Ho creu?

Jo estic molt contenta de ser aquí. És un carrer preciós. D'ambient artístic, n'hi ha sempre.

I de l'enfrontament entre sectors de galeries, què n'opina?

Jo me'n mantinc al marge. Hi ha dos bàndols que no s'entenen i veig molt difícil que ho puguin fer. Hi ha moltes diferències. Jo, com has dit, soc una *rara avis*, tot i que penso que el millor seria que tothom confluis en el Gremi.

Un dels temes de debat és si Barcelona necessita o no una gran fira d'art. Vostè la faria? A mi m'agradaria, sí. Amb un comitè de selecció i que fos ben

Mariana Draper ha promogut exposicions de referència. Ella en destaca les que ha dedicat a Manuel Ángeles Ortiz i a Le Corbusier (va aconseguir fer lluir a la galeria una peça mítica: 'La caiguda de Barcelona', 1939). Quant a artistes contemporanis, durant tots aquests anys ha fet costat a l'art de Miguel Peña, Jorge Gay, Jordi Amagat, García-Llort, Juan de Andrés i Pablo Bruera, entre molts altres ■ ANDRÉU PUIG

feta. I mira que nosaltres no en fem, de fires. Jo crec molt en l'espai de la galeria; en això, reconec que soc una galerista del segle XX i no del segle XXI. A mi m'agrada el ritual.

Alguns moments inoblidables d'aquests gairebé 40 anys de galeria?

Haver conegut tants testimonis directes de Torres García. N'he après tant, d'ells! Com Guido Castillo, l'artífex de *Remove-dor*, la revista del taller; el seu fill Augusto Torres, que era amic del meu pare i que venia aquí constantment; l'Elsa, la seva dona... I Alceu Ribeiro, que el 1939 era una criatura i ja estava amb Torres! En Guido em deia que entrar al seu taller era com pujar a la coberta d'un vaixell que se n'anava i no sabies cap a on ni si tornaries. Eren uns monjos que s'entregaven a una causa incerta, però que era brutalment vocacional. La relació amb les famílies i els entorns més pròxims dels artistes que defensem sempre ha estat extraordinària. ■

